

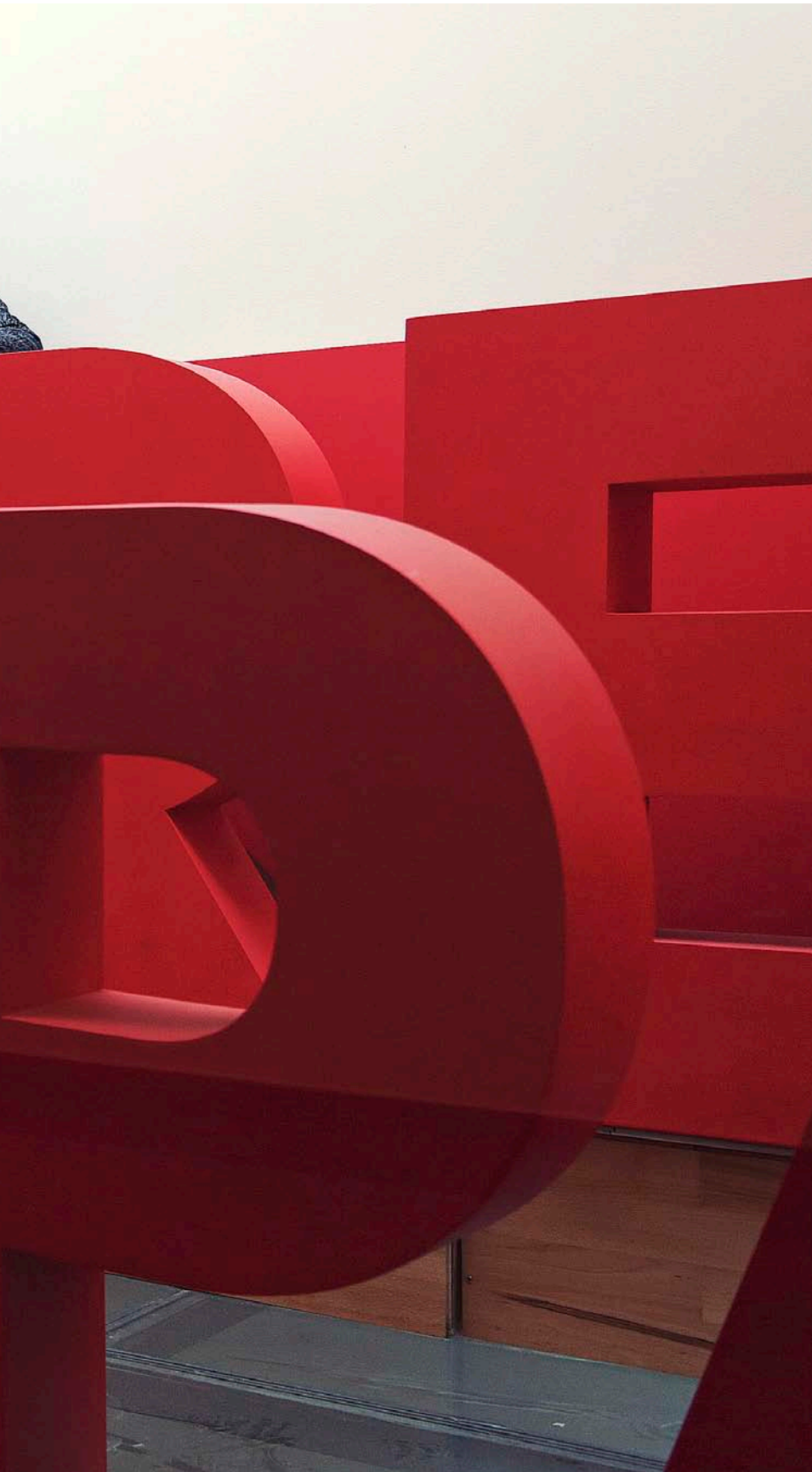
POLÍTICA

MARTA ROVIRA

«Ningú vol fer un salt al buit»

La secretària general d'ERC i portaveu de Junts pel Sí, Marta Rovira, ha estat a la cuina, en tots els fogons i focs, del pacte polític entre Junts pel Sí i la CUP que ha desencallat, una vegada més, el procés. La de Rovira és una veu amable, alhora exigent, que calcula cada paraula, cada gest i cada acció. Ara es mira la situació i el nou govern des de la responsabilitat de qui no vol que tot plegat acabe "en un foc d'encenalls".

*Entrevista de Vicent Sanchis
Fotografies de Jordi Play*

No hi ha res més auster al món que la seu nacional d'Esquerra Republicana a Barcelona. Carrer de Calàbria. No sent res ni ningú i no hi ha gairebé res a les parets. Aires de dispensari. Això sí, al fons d'un despatx quaresmal, hi ha una certa alegria, la que trasllada als pacients Marta Rovira, que és alhora un torrent desbocat de propostes.

—Els satisfà la solució del Govern Puigdemont? Tan terrible hauria estat anar a noves eleccions?

—Quan ens aixecàvem cada dia, durant els tres mesos que van durar les negociacions, pensàvem que no podia ser, que hi havia d'haver acord. Perquè el mandat democràtic és ara. Vivíem amb pànic la possibilitat d'anar a noves eleccions. La gent estava molt decebuda. La gent... Els independentistes que nosaltres representem. Te'ls trobaves pel carrer i et deien: "No pot ser!, què esteu fent? Ara no us poseu d'acord? Nosaltres hem fet la feina!" Tot el context empenyia perquè hi hagués un acord. Les eleccions era un escenari que calia descartar.

—Però les eleccions haurien pogut donar l'hegemonia i el liderat del procés a Esquerra Republicana.

—Hauria estat una contradicció. Nosaltres havíem treballat per arribar on érem. Havíem renunciat a l'hegemonia, a l'hegemonia d'Esquerra Republicana, el mes de juliol. Ho vam fer per aconseguir un mandat democràtic molt clar a favor de la independència. I amb un compromís de coalició de govern en conjunt. La inèrcia no ens portava a unes noves eleccions. Esquerra hauria quedat tocada, igual que la resta de formacions i partits independentistes. Perquè també hauríem estat coresponsables de la falta d'acord.

—La solució final els satisfà? Els agrada el nou president?

—Crec que, si hi ha un acord avui, és l'únic acord que hi pot haver. Perquè no n'hi hagut cap altre. L'acord és viu. Cada →

→ dia l'hem d'anar teixint perquè duri els divuit mesos o els mesos que calgui per implementar el mandat que tenim a les nostres mans. Tot just l'estem articulant. Tot just hem fet les primeres reunions de coordinació parlamentària amb la CUP. El Govern s'està configurant, perquè encara no en tenim totes les peces. Hi ha decisions importants que encara s'han de prendre. D'aquí a quinze dies veurem el grau d'estabilitat i garantia d'aquest acord, perquè n'estem posant els engranatges. Sóc optimista. Crec que anirà bé. El més difícil de tot segurament ja ho hem superat. El president Mas va fer un gest que serà memorable pels segles dels segles, que fes un pas al costat i que digués: "Senyors, si jo sóc el problema, aquí hi ha una altra persona que assumeix la responsabilitat que jo tenia". Un cop superat aquest pas, que era el més estret de tots, les coses han de començar a anar millor. Els engranatges han de funcionar. Sóc optimista perquè he vist canvis d'actitud brutals per part de tothom. Suposo que tothom ha fet la seva catarsi, les seves reflexions. Els independentistes estem en les millors condicions per tirant avant l'acord.

—No la fa patir la CUP? Hi ha qüestions que no han tancat. Per exemple i en primer lloc, els pressupostos.

—Hi ha moltes coses que em fan patir, perquè és evident que el posicionament ideològic i polític de tots els independentistes és diferent. Com a demòcrates, això ho hem de respectar. Constatat aquest fet, la lliçó apresada que portem al sarró és que som capaços de generar consens per avançar. Tots plegats hem donat una lliçó brutal. Haurem de repetir això tantes vegades com sigui necessari.

—Oriol Junqueras ja ha començat dient que una vegada més hauran d'aprovar uns pressupostos que no els agraden. A la CUP encara els agradaran menys.

—És que no agradaran a ningú. Ni als independentistes ni als no independentistes. No són els pressupostos que es mereixen els ciutadans de Catalunya. El que fa el vice-president és seguir el relat que ja havíem encetat l'anterior legislatura. El vam compartir amb Convergència. No ens agraden els pressupostos, malgrat que hem intentat fer tot el que hi havia a les nostres mans perquè siguin tan socials com puguin ser.

—Hi insistiré. Agradaran a la CUP? Són ells els qui permetran aprovar-los...

—Agradaran a la CUP? No. No els agradaran. Però ja ho he dit, tampoc ens agradaran a nosaltres. I com els farem? Parlant amb la CUP. Els convencerem? Ens haurem de convèncer mútuament que estem fent tot el que és a les nostres mans per fer-los tan socials com podem.

—És fàcil treballar i pactar amb un partit que no té dirigents, que té portaveus que es van alternant en les reunions?

—Sí, si la línia que es defineix entre tots ells, que és el que fa la CUP, és la mateixa, sí. És cert, negocies amb un espai polític que té diferents representants. Ens hi hem sabut adaptar tots. Junts pel Sí tampoc no és una experiència que per a la CUP sigui fàcil. Estem fent un procés complex. L'estem fent gent molt diferent. Crec que hem entès que tenim un mandat que està per sobre de tots nosaltres. Un mandat legal, democràtic i legítim. Hem d'estar a l'altura. I això ens ha portat a l'acord. La pressió social que hem rebut tots ha estat molt considerable. A tots els efectes. Ho comentàvem els que estàvem en la negociació. Convergència, Esquerra, la CUP, els independents, tots compartíem l'anàlisi: cada cop que posàvem un peu al carrer hi havia persones que ens demanàvem què estàvem fent i ens exigien posar-nos d'acord. La pressió social, articulada, organitzada, o no, és una de les claus de l'èxit d'aquest procés.

—Una pressió que representa el 48 per cent dels electors... Aquest percentatge no deixa de ser un taló d'Aquil·les.

—Cert, però això demana un parell de reflexions. La primera, no volem ser només el 48 per cent de la gent. Estic convençuda que el procés ens ajudarà a superar aquest percentatge. Ara bé, jo el considero aquest percentatge vàlid i majoritari per tirar el procés endavant. És un 48 per sobre del 39 per cent, que són els que van dir que no clarament. D'això, en dic guanyar, en democràcia. Tothom hauria d'acceptar les regles del joc democràtic. Les eleccions del 27 de setembre les vam guanyar els independentistes. Dit d'una altra manera, tenim 71 diputats al Parlament, que són la majoria absoluta per començar aquest full de ruta. Comencem a caminar amb

«Com farem els millors pressupostos possibles? Parlant amb la CUP»

«La pressió social, organitzada o no, ha estat una de les claus de l'èxit d'aquest procés»

la voluntat que aquest 48 per cent creixi molt més.

—Quan arribarà el primer acte de transgressió?

—Ja el vam fer el 27 de setembre. Vam explicar a tothom que allò eren unes eleccions plebiscitàries.

—Però això no trenca res a Espanya...

—Això ho hem de retraure a l'Estat. Podem fer unes eleccions legals i democràtiques amb un programa clarament independentista, i aquí no passa res. Obtenim la majoria de vot i un contracte democràtic, i ningú no ho impugna. Per què? Perquè no ho poden fer. Ni poden impugnar les eleccions ni poden dubtar-ne del resultat. Ara, és molt més fàcil per a ells dir-nos que transgredim amb cada pas que fem en compliment d'aquest mandat democràtic. Miri, perdoni, el principal acte de transgressió l'hem fet per la via democràtica. El que passa és que vostè no l'ha pogut qüestionar. Ho hem d'anar repetint. Nosaltres tenim la

força legítima i legal per tirar endavant aquest mandat.

—Acceptat. Però, ho pregunte d'una altra manera, quan hi haurà el trencament amb la legalitat espanyola?

—Llavors ve una altra reflexió. Resulta que qui decideix quan transgredim és l'Estat. Sempre ho decideixen ells. Amb clara voluntat política. No ho decidim nosaltres. Per què no és un acte de transgressió el resultat electoral? Perquè no troben la fórmula per impugnar-lo. Per a ells la resolució del Parlament va ser un acte de transgressió. Ho serà la comissió d'estudi del procés constituent?

—No, perquè és d'estudi.

—[Riu.] Això és el que va dir el Partit Popular a la Junta de Portaveus, però resulta que el PP amb seu a Madrid ja ho està impugnant. Seran ells els que decidiran què és un acte de transgressió. Nosaltres hem de fer passos ara dins la legalitat actual però que assegurin el compliment democràtic. Haurem de fer filigranes jurí-

diques brutals. El Govern ha de preparar les estructures d'Estat sense anar més enllà. I quan hi haurà el moment definitiu? Quan estiguem preparats. I això quan passarà? Tenim una planificació sobre la taula, feta per experts, que ens diuen que aproximadament en 18 mesos tindrem a punt aquestes lleis, aquest marc per fer el pas d'una legalitat a una altra. És evident que ningú vol fer un salt al buit. Ningú vol generar un xoc de trens absolutament innecessari. Tenim un mandat democràtic legal, tenim unes institucions per portar-lo a terme. Veurem com utilitzem tots aquests instruments per correspondre al mandat que tenim dels ciutadans. El que resulta realment evident és que la gent té ganes de concloure aquest procés. A partir d'ara hem d'estudiar, en cada acte que farem, les conseqüències que se'n poden derivar i a on ens porta. Aquest projecte l'hem d'acabar amb molta més gent. No volem fer un foc d'encenalls. Cal repetir, encara que a vegades sembli absurd, ridícul o inútil, que nosaltres,

aquest procés, el somniem negociat amb l'Estat. No hem abandonat la negociació. És absolutament necessari.

—I si no hi ha manera de convèncer-los, com és ben previsible?

—Estem en un escenari en què haurem de calcular molt bé quines són les conseqüències de cada decisió. La nostra voluntat no és que acabem aquest procés en quatre dies, sinó que puguem arribar al final. Haurem de trobar habilitat política, audàcia, sense deixar de fer allò que la gent ens han dit que hem de fer.

—És igual tenir el PP enfront que un Govern de PSOE i Podemos?

—Si el canvi que ens proposen és un ministeri de Plurinacionalitat, tampoc veiem que això resolgui les necessitats que tenen els ciutadans del nostre país.

—No convé canviar la cara agra del PP per una cara, almenys, menys hostil?

—Seguríssim. En el cas de Podemos poden ser una mica més sensibles a la realitat catalana, però tampoc no sé si l'acaben d'entendre al cent per cent. Perquè si la proposta que fan durant la campanya electoral és un referèndum que al final acaba convertit en un ministeri de la Plurinacionalitat... No entenen massa les necessitats dels ciutadans de Catalunya. Al final, la independència no és un caprici ideològic, ni identitari, ni nacionalista, ni catalanista. Si la independència avui és majoritària, és perquè hi ha hagut moltíssima gent que ha arribat a la conclusió que el millor que li pot passar a aquest país perquè tingui oportunitats és ser independent. Començar a construir-lo de nou.

—D'acord. Però s'arribarien a plantejar l'abstenció al Parlament espanyol si això afavorira almenys un canvi de tarannà?

—Les respostes polítiques no es fan sobre promeses o hipòtesis. Es fan sobre fets i realitats. En tot cas, que ens diguin coses, que ens diguin a canvi de què demanen ni que sigui la nostra abstenció. ●